

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΙΩΑΝΝ ΔΕΣΤΡΕΜ

Η ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

ΞΑΝ δέκα λεπτά πού τὸ ἀνδρόγυνο εἶχε γυρίσει ἀπ' τὸ θέατρο. Ἡ Μαγδαληνὴ ἐβγάλε τὰ γάντια τῆς, κατόπιν τὰ δαχτυλίδια τῆς, ξεκαρφίτωσε τὰ διαμαντικά τῆς καὶ τ' ἀράδιασε πάνω στὸ μάρμαρο τῆς κομπῆς τουαλέτας τῆς. Ἐπειτα κυττάχτηκε στὸν καθρέφτη, πήρε διάφορες πόζες, πρόσεξε τὸ προφίλ τῆς καὶ ἀνασήκωσε τὸ πηγούνι τῆς, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ἂν ἡ γραμμὴ τοῦ λαμποῦ τῆς ἐξακολουθοῦσε νὰ διατηρῇ τὴ θαυμασιὰ καμπύλη τῆς. Τί τὰ θέλετε, ἡ προσεκτικὴ αὐτὴ ἐξέταστος τοῦ προσώπου τῆς δὲν τὴν ἱκανοποιεσε καθόλου. Εἶδε πὺς τὰ μάτια τῆς ἔχασαν σιγά—σιγά τὴ λάμψη καὶ τὴ γοητεία τους. Κάποιες δυσκολοδιόκριτες οὐτίδες καὶ μερικὲς ἀσπρες τρίχες στὰ ἐβένια μαλλιά τῆς, τὴν ἔκαναν νὰ μεγαλοχήση.

Ἀπογοητευμένη, ῥίχτηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα, πλάι στὸ μισοδύστη ἰζάκι.

Δὲν εἶχε λοιπὸν ἄδικο ὁ ἄνδρας τῆς, πού στὴν παράστασι κίτταζε ὀλοένα ἔρωτικά, τότε τὶς δυὸ πόρτες τοῦ γαιτροῦ Κιβέ καὶ τότε ἔκλειν τὴν ξετοίπωτη τῆ Βινερά, πού ἀπ' τὸ διπλάνο θεωρεῖο τοῦ ἐρριχθε ἐπίμονες ματιές, πού ἐσημειωναν πολλά.

Τώρα ὁ ἄνδρας τῆς βοσκοῦταν στὸ διπλάνο δωμάτιο καὶ ἐτομαζόταν νὰ πλαγιάσῃ. Παρακολουθοῦσε τὸ θόρυβο πού ἔκανε, βγάζοντας ἕνα—ἕνα τὰ φορμάτια του, τὸ ρολόγι του καὶ τέλος τὰ παπούτσι του. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ κρότοι τῆς ἦσαν γνώσιμοι ἀπὸ τότε πού παντρεύτηκαν. Ἄκουσε δυὸ—τρὶς φορές τὸ τρίξιμο τοῦ σομέ, ἀπὸ τὰ στριφνογυρισμάτια του ὅσο νὰ βολεντῇ καλύτερα στὸ κρεβάτι του καὶ ἔπειτα ἐπεκράτησε ἀπόλυτη σιωπὴ. Ὁ ἄνδρας τῆς κομόταν.

Ὁ νοῦς τῆς πέταξε στὰ περασμένα... Θυμῆθηκε τὴ βραδειὰ τοῦ γάμου τους. Μὲ πόση λαχτάρα τὴν ἐφαγγε στὸ στήθος του ὁ ἄνδρας τῆς, πόσα φιλιά δὲν τῆς ἔδωσε, θεορμά, φλογερά, ἀτέλειωτα. Θυμῆταν ἄκρια τὰ γοητευτικὰ γλυκόλογα τῆς ἀγάπης, πού ξεψυχοῦσαν μισοειπωμένα στὰ χεῖλη τους, τὰ τρυφερά του χάδια πού τὴν ἔκαναν τόσο εὐτυχισμένη! Πόσο ἦταν τότε λαχταριστὴ! Στὰ χεῖλη τῆς ἀνθοῦσαν τὰ τριαντάφυλλα τοῦ Ἀπρίλη καὶ στὰ ἐκφραστικά τῆς μάτια ἔλαμπε ἡ ἀσβεστὴ ἔρωτικὴ φωτιὰ. Τὸ λυγρὸ τῆς σῶμα λικνίζοταν στὰ γερά του μπράτσα, μὲ τὴ χεῖρ τοῦ κυπαρισσοῦ, δταν τὸ σαλεύει ὁ βραδυνὸς ὑπᾶτης.

Δυὸ δάκρυα σιωπηλὰ κύλισαν ἀπ' τὰ μάτια τῆς.

—Ὅλο τὸ βράδυ, ὁ ἄνδρας μου κυττοῦσε τὴν ξετοίπωτη Βινερά, ψεύθισε. Γιατί; ... Γιατί; ... Τί τῆς βόσκει, τέλος πάντων; Δὲν εἶνε δὲ καὶ καμιά καλλονή! Μιὰ χοντρογυναῖκα καὶ τίποτε παραπάνω. Ὡ, οἱ ἄνδρες εἶνε ζῶα! Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Τοὺς μταίνει ἔξωρα ὁ διάβολος μέσα τους καὶ λησιμονοῦν κάθε περασμένη εὐτυχία, κάθε πού τους χαρίζουμε μ' ἕνα μὲν τὴν ψυχὴ. Τὸν ἔρωτά μας, τὴν καρδιά μας, τὸ κορμί μας, δλα, δλα... Καὶ στὴν πρώτη ματιὰ τῆς πρόστυχης Βινεράς μᾶς ξεχνᾶνε. Ὡ! εἶνε ὀλοφάνερο, πὺς ὁ Σατανᾶς, ναί, ναί, ὁ Σατανᾶς χώνει παντοῦ τὴν οὐρά του.

Τὸ θλιβερὸ αὐτὸ παράσιον φοῦσκανε ἀργὰ ἀν πλημμύρα τὴν ψυχὴ τῆς. Ἐρριξε βστερα μὲ τελευταία ματιὰ στὴ φωτιὰ πού τρεμόσβυνε καὶ ἄρχισε νὰ γδύνεται. Μά, παράξενο! Μπροστὰ στὸ τζάκι εἶδε νὰ σχηματίζεται κάποια ἀνδρόπινη σλουέττα πού ἄρχισε ἀπ' τὸ πάτωμα καὶ ἔφτανε ψηλά ὡς τὸ μεγάλο χρυσοῦ ρολόγι πού τὸ κρατοῦσε στὰ χέρια ἕνα μπρούτζινο σύμπλεγμα ἀπὸ νεοῖδες. Ἡ σλουέττα αὐτὴ φοροῦσε λουστρινένα σαρκίνα τοῦ χοροῦ, πολὺ σουβλερά, μαῦρο πανταλὸν φρεσκοσιδερωμένο, φράσο τῆς τελευταίας μόδας, πού ἄφανε νὰ φαίνεται ὁ λευκὸς ἀνοιχτὸς ἑλῆς καὶ ὁ ἀσπρος λαμοδέτης. Μέσα ἀπ' τὸ γυαλιστερό κλλάρο, ἔβγαλε ὁ λαμὸς καὶ ἡ μορφὴ ἐνὸς σοβαροῦ κυριοῦ, μὲ μύτη γρητῆ, ὑπογένειο σουβλερὸ καὶ μάτια πού σπυδοβολοῦσαν.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς χαρέτησε τὴ Μαγδαληνὴν, βγάδοντας τὸ ψηλὸ του καπέλλο.

—Κυρία μου, ἐπιτρέψτε μου νὰ αὐτοσητηθῶ! Εἶμαι ὁ Σατανᾶς!

—Ὁ Σατανᾶς!...
—Μ' ἐφανάξατε, ἂν δὲν ἀπατώμα...
—Σᾶς φάναξα; Ὁχι δά! Εἶπα μόνο πὺς παντοῦ χώνετε τὴν οὐρά σας!

—Ἀκριβῶς! Αὐτὸ θὰ πῆ πὺς μ' ἐφανάξατε!
Λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ὁ Σατανᾶς λοξοκῦτταζε τὸ ταβάνι καὶ πήρε μιὰ ἔκφρασι μοχθηρῆ, ἀλλ' ἀμέσως ἔκρυψε τὴν κακία του, καρφώνοντας τὰ μάτια του στὶς μύτες τῶν λουστρινέων σαρκινῶν του.

—Λοιπὸν, εἰτε κατόπιν, νὰ πού ἦρθα, κυρία. Τί μὲ θέλετε;
—Ξέρετε, εἰτε ἡ Μαγδαληνὴ, εἶμαι λιγάκι...
—Ἀτημέλητη; Παρακαλῶ, μὴν ἐνοχλεῖσθε γι' αὐτὸ.
Καὶ κίτταξε τὴ νεαρὴ γυναῖκα μὲ φιλάρεσκη ἀνάδεια.
—Μοῦ φαίνεται, τῆς ξαναῖτε κατόπιν, πὺς σᾶς εἶδα ἀπόψε στὸ θέατρο.

—Πράγματι, ἦμιον εἶκει.
—Ναί... ναί... Εἴσατε πολὺ χαριτωμένη! Μόνο πού τὸ χτένομα σας δὲν ἦταν καὶ τόσο τῆς μόδας!

Λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ὁ Σατανᾶς καλοκάθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἀντικρυ τῆς.

—Λοιπὸν, ἐξακολουθήστε, παρακαλῶ, τῆς εἰτε. Ἐμπιστευτῆρε μου τὸν καιὸ σας. Διστάζετε;

—Ὁχι, ἐκλαμπρότατε! Μπορῶ νὰ σᾶς ὀνομάζω ἔτσι;

—Εὐχαρίστωσ.

—Καὶ τὴ ἐπάγγελμα κάνετε, ἐκλαμπρότατε; Μπορῶ νὰ μάθω, ἂν ἐπιτρέπεται;

—Τί ἐρώτησι! Γλεντάω, κυρία μου, γλεντάω ἐδῶ καὶ ἀμέτρητα χρόνια. Εἶμαι ἕνας γλεντιζὲς πρώτης!... Ὡ! νὰ ξέρατε τί ἀνακαρτῆ πού εἶνε ἡ Κόλασι!... Ἀλλὰ μ' ἔκανατε νὰ σᾶς μιλῶ γιὰ τὰ δικὰ μου βράσανα, ἐνῶ ἐγὼ ἦρθα νὰ μάθω τὰ δικὰ σας!...

Ἐφερε τὸ χεῖρ στὸ στόμα του, γιὰ νὰ πνίξῃ κάποιο μικρὸ χασμορητό.

—Λοιπὸν, ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ξαναῖτε σὲ λίγο. Λέγαμε πὺς ὁ πνιγνὸς σας σᾶς ἀπατᾶ μὲ κάποια κυρία Βινερά, μιὰ γυναῖκα ἀμφιβολοῦ ἦθῶν, ἢ μᾶλλον, γιὰ νὰ μιλῶσω πὺς καθαρὰ, ἦθῶν ὄχι ἀμφιβολοῦν... καὶ πὺς τὸ πράγμα αὐτὸ σᾶς κάνει νὰ λυπῶστε κατάκαρδα.

—Ἀκριβῶς! Καὶ σὲ τί μπορεῖτε νὰ μοῦ φανεῖτε χρήσιμος;

—Σ' ὅτι θελήσετε!

—Εἴσατε ἱκανὸς νὰ διορθώσετε τὸν ἄνδρα μου;

—Ἄν τὸ θέλετε.

—Καὶ μὲ τί τρόπο;

—Μ' ὅποιον τρόπο θέλετε!

—Καί... τί ζητᾶτε γιὰ τὴν ὑπηρεσία σας αὐτὴ;

—Ὁχι καὶ σπουδαῖα πράγματα. Μιὰ ὑπογραφή σας κάτω ἀπὸ ἕνα συμβόλαιον.

Ἐβγάλε συγχρόνως ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα ρόλο χαρτί. Ἡ Μαγδαληνὴ δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια, Ὁ Σατανᾶς τῆς παρουσίασε κάποιο ἐντιστο.

—Ὡστε ἔχετε καὶ τυπωμένα συμβόλαια; τὸν ρώτησε.

—Γιὰ εὐκολία, κυρία μου! Ἐχω, βλέπετε, μεγάλη πελατεία! Κόσμος καὶ κοσμικῆς τρέχει πίσω μου. Ξητώντας νὰ μῆνι στὸ βασίλειό μου! Ὑπογράψτε λοιπὸν τὸ «Συμβόλαιον».

Ἐξέσθη τὸ πήρε, τὸ διάβασε καὶ δίνοντάς το πῶς:

—Σὺν πολὺν τρέχετε, τοῦ εἰτε. Στὸ συμβόλαιό σας μοῦ ζητᾶτε νὰ σᾶς παραδώσω μετὰ τὸ θάνατό μου τὴν ψυχὴ μου! Πολὺ καλὰ! Καὶ τί μοῦ προσφέρετε σ' ἀντάλλαγμα γι' αὐτὸ;

Μὲ τὸν τρόπο πού ὁ Σατανᾶς τράβηξε τὸ ὑπογένειό του, καταλάβαινε κανεῖς τὴν ἀνυπομονησία του. Ἀνυπαθῶσε τρομερὰ τὶς πολλὰς κουνέτες. Προσπάθησε λοιπὸν νὰ συντομέψῃ τὴν ὁμιλία, μὰ δυστυχῶς, μιλῆχτηκε μὲ μιὰ γυναῖκα, πού εἶχε ὀρεξί γιὰ φλυαρία καὶ μάλιστα σὲ τόσο περασμένη ὥρα.

—Τί σᾶς προσφέρω; εἰτε τέλος. Τὴ δύναμι! Ὁ ἔρωτας θὰ γίνῃ ἀπὸ τίφρανός σας, σκλάβός σας! Οἱ ἄνδρες πῶς ἐστ' τὸ αυτοκρατορικὸ σας ἄγμα, θὰ σέρονται κοπάδι καὶ θὰ τσακωνόταντα πὺς δῆχ πρώτος τὴν τιμὴ νὰ πῆσι κάτω ἀπ' τοὺς τροχούς του! Κι' ὁ ἄνδρας σας θὰ τρέχῃ καὶ αὐτὸς λαχανασμένος μὲ τὴ

Ἐρριξε μιὰ τελευταία ματιὰ στὴ φωτιὰ πού τρεμόσβυνε, καὶ ἄρχισε νὰ γδύνεται...

τέσσερα, μὴν τύχει καὶ χάσει τὴ σινοὰ του.

— Ξέρετε ποῦν μοῦ θυμίζετε αὐτὴ τὴ στιγμὴ; εἶπε ἡ Μαγδαληνή.

— Όχι!

— Κάποιον ἐπ'ἀλλήλο τῶν καταστημάτων τοῦ «Πρεντάν». Ἔτσι κι' ἐκεῖνος, μὲ τὴν ἀκατάσχετη εὐφροσύνη του, κατάφερε τοὺς ἀγοραστὰς νὰ φρονίσουν. Τοῦ μοιάζετε πολὺ!

— Ἔστω! Εἰμαι, ξέρετε, πανταχοῦ παρών. Μὲ τὴ διαφορά πὺς πωλιάω σὲ λογικὲς τιμὲς. Θέλετε νὰ κάνουμε μιὰ δοκιμὴ, γιὰ νὰ πάρετε μιὰ ἰδέα πόση εἶνε ἡ δύναμί μου; Κυτταχθῆτε στὸν καθρέφτη ποὺ κωττάζοσαστε προτοῦ ἔρθω!

Ἡ Μαγδαληνὴ σηκώθηκε καὶ κώτταξε στὸν καθρέφτη. Ἡ ἑκπλήξις τῆς τότε δὲν εἶχε ὅρια. Ἀντίκρισε ἐκεῖ μέσα τὸν ἑαυτὸ τῆς ἀγνωρίστο, ἂν καὶ ἦταν ἐκείνη ἡ ἰδία. Ἡ ὠμορφία τῆς ἔλαμπε καὶ φεγγαβολοῦσε. Τὰ μάτια τῆς ἀστραφταν! Τὸ στόμα τῆς εἶχε ἕνα χαμόγελο ποὺ σκλάβωνε. Δυστυχία σ' ἐκείνον ποὺ θάπαρτε στὴν ἀγκυλιὰ τῆς! Θὰ γινῶταν ἀχόρταγο τῆς παντοτεινός.

Κωτταζόταν ἀχόρταγα!

— Θαυμάστε τὸν ἑαυτὸ σας, ἀγαπητὴ μου, τῆς ψυθύρισε ὁ Σατανᾶς. Εἰσάστε πᾶντοπὴ γιὰ τὴ νίκη. Κι' ὁμολογήστε πὺς εἰμαι παντοδύναμος, πὺς ἐγὼ εἰμαι ὁ βασιλεὺς τοῦ κόσμου!

Ἡ Μαγδαληνὴ ἀκούει τὰ λόγια αὐτὰ, μὰ δὲν ἀπαντοῦσε, γιὰτὶ στὸ ἀνωματεῖν τὸ ὄραμα ποὺ εἶχε μπρὸς στὰ μάτια τῆς, ἄλλαξε. Ὁ καθρέφτης τώρα ἄρχισε νὰ σκοτεινιάζει. Ἐπειτα ἀπόμεινε σκέτο κρύσταλλο καὶ πίσω ἀπὸ τὸ γυαλὶ αὐτὸ διέκρινε — τί θαῦμα! — τὴν κάμερα τῶν παιδιῶν τῆς. Τὰ μικρὰ κομμόντουσαν καὶ μὰ μακρὴν μουσικὴ ἔφτανε σ' αὐτὰ τῆς.

Μὰ καὶ τὸ ὄραμα αὐτὸ πέρασε γρήγορα. Κι' ἀμέσως ἡ Μαγδαληνὴ ξανάδε μῆσιν στὸν καθρέφτη τὴν ὠμορφίαν τῆς ποὺ τὴ σκοτεινιάζε τώρα σὰν σύννεφο ἡ θλίψη κι' ὁ μετανοημένος.

— Ὑπογράψτε τὸ «Συμβόλαιον», τῆς εἶπε ὁ Σατανᾶς.

— Όχι! τοῦ ἀπάντησε ἀτότομα.

Ἡ Α. Υ. «ὁ πρίγκιψ τοῦ Ἐρέβον» κατάλαβε καλὰ τί ἐσημίαινε ὁ τόνος τῆς ἀπαντήσεώς τῆς. Κατάλαβε πὺς ἡ Μαγδαληνὴ εἶχε συνέλθει τώρα. Ἀσφαλῶς κάποια ἐπέμβασις τοῦ «Υψίστου» τοῦ κατὰστρεψε τὰ σχέδια.

— Βασίσεσθε λοιπὸν μόνο στὶς δυνάμεις σας, γιὰ νὰ κερδίσετε τὸ σῆξυγὸ σας; τῆς εἶπε.

— Ἴσως! ἀπάντησε ἡ Μαγδαληνή.

— Θαυμάσια ἀρέσκια! Κι' ἐγὼ σὰς βεβαιῶνω πὺς ἀεῖο, νωρίς—νωρίς, θὰ πάω νὰ βοῆ τὴ Βινερά.

— Θὰ τὸ δοῦμε!

— Ὑπογράψτε. Αὐτὸ εἶνε τὸ φρονιμώτερο.

— Όχι!

Ὁ Σατανᾶς ἀγρίεψε:

— Τότε, μὴν υπογράφετε! Τώρα ἀρνῶμαι ἐγὼ. Ὡ! αὐτὲς ἡ γυναῖκες, ποὺ νὰ τις πάρη ἡ ὄρη τοῦ... Θεοῦ!... Τοῦλάχιστον οἱ ἄνδρες, ὅταν δίνουν τὴν ψυχὴ τους στὸ Διάβολο, ἡ δουλειὰ τελειώνει στὴ στιγμὴ, δὲν χάνω τὸν καιρὸ μου....

— Καὶ υπογράφουν ἀμέσως;

— Ναι, καὶ χωρὶς νὰ τρέμῃ τὸ χέρι τους!

— Εἶνε, γιὰτὶ συνήθιζαν νὰ υπογράφουν γραμμᾶτια, ἐνῶ ἐμεῖς ἡ κακόμοιρες ἡ γυναῖκες....

— Ἔσεῖς ἡ κακόμοιρες γυναῖκες!... Ποτὲ δὲν ξέρετε τί θέλετε. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε. Γιατὶ δὲν θέλετε νὰ υπογράφετε; Πῆτε μου μιὰ σοβαρὴ δικαιολογία κι' ἐγὼ θὰ φύγω, χωρὶς νὰ ἐπιμείνω!

— Θὰ σὰς πάω. Καὶ πρῶτα—πρῶτα, ἀρνῶμαι χάριν τῶν παιδιῶν μου.

Ἐπειτα μιὰ γυναῖκα μορεῖ νὰ κἀνῃ ὅ,τι θέλει. Ἔχει τὴ δύναμη νὰ γυρίσῃ τὰ μυαλὰ τοῦ ἀνδρός τῆς καὶ νὰ μείνῃ γιὰ πάντα ἡ ἀγαπημένη του γυναικοῦλα, φτάνει νὰ θέλῃ καὶ νὰ ξέρῃ. Καὶ δὲν ὑπάρχει καμμὴ γυναῖκα ποὺ νὰ μὴν ξέρῃ, φτάνει νὰ θέλῃ. Ἐ, λοιπὸν! Ἐγὼ γράφω στὰ παλάμια μου τὰ παποῦσια αὐτὴ τῆ Βινερά. Δὲν ἔχω τὴν παραμορφὴ ἀμφιβολία πὺς στὴ μάχη θὰ νικήσω ἐγὼ.... καὶ χωρὶς νὰ υπογράψω αὐτὸ τὸ φρεβὸ «Συμβόλαιός» σας.

Ἀσφαλῶς ὁ ἀρχάγγελος Μιχαὴλ μοῦ χάλασε τὴ δουλειά, νοιμοῦρισε ὁ Σατανᾶς, μὰ θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃ. Φεύγω, κυρία. Βγάλτε τὰ πέρα μονάχη σας. Ἐπειτα, ἐγὼ παρηγοροῦμαι γρήγορα. Δὲν με συγκοῦν ἡ γυναῖκες. Εἰμαι πολὺ ψυχρὸς μαζί τους. Ἀγγίζετε με νὰ δῆτε τί ψυχρὸς ποὺ εἰμαι!

Πραγματικὰ, ἦταν πολὺ ψυχρὸς.... παγωμένος! Ἀγγίξε τὸ χέρι τῆς Μαγδαληνῆς κι' ἐκείνη ἀνατόρισε σὺνκορη, σὰν νάταν τὸ χέρι του ἀπὸ μάρμαρο. Τὴν ἰδία στιγμὴ, ἡ νεαρὴ γυναῖκα ἔβυτησε καὶ πετάχτηκε πάνω ταραγμένη...

Κοιμόταν διὸ ὄρες τώρα στὴν πολυθρόνα τῆς. Ἡ φωτιὰ εἶχε σβῦσει ὀλότελα. Τὸ γυμνὸ τῆς μπράτσο ἦταν κρεμασμένο ἔξω ἀπ' τὴν πολυθρόνα καὶ τὰ δάχτυλά τῆς ἀκοιμποῦσαν στὸ μάρμαρο τοῦ τζακαῦ....

ΜΙΑ ΒΕΝΤΕΤΤΑ ΣΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

(Τὶ ἀφηγεῖται ἡ Ἐδβίνα Μπουθ).

Σ' ἕναν ἀπ' τοὺς μεγαλειότερους κινηματογράφους τῶν Ἀθηνῶν προεβάλετο τελευταία τρεῖς ὀλόκληρες ἑβδομάδες τὸ «Τρέυντερ Χόρν», ἕνα φιλμ γυρισμένο στὰ βάθη τῆς Ἀφρικῆς, μὲ τὴν εὐγενῆ καί... ἀνδιεστῆ σύμπραξις πυγμαίων, πυρολατρῶν, ἀνθρωποφάγων καὶ ἄλλων ἀγριανθρώπων.

Ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μας ἔτυχε νὰ δοῦν τὴν ταινία αὐτή, θὰ ἔμειναν, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, θαυματοῖμοι ἀπ' τὴν ξανθὴ ὠμορφίαν τῆς πρωταγωνιστρίας, τῆς Ἐδβίνας Μπουθ, ἡ ὁποία ὑπεδέθη μὲ ἀφθαστὴ τέχνη τὸν δύσκολο ὀλοὸ ἐνὸς λευκοῦ κοριτοῦ ποὺ μεγαλέως μέσα στοὺς ἀγρίους καὶ πῆρε τὴ νοσοτροπία καὶ τὴς διαθέσεις των, ὅσοι μὰ μέρα, ἕνας νεαρὸς λευκός, ἐδάμασε μὲ τὸν ἔρωτά του τὸν ἀνυπόταχο χαρακτῆρα τῆς.

Ἡ Ἐδβίνα Μπουθ ἀκολούθησε τὸ σκηνοθέτη Βάν Ντάικ, στὴν Ἀφρικανικὴ ζούγκλα πρόθυμα. Καταλαβάνετε τώρα, πόσο ἐκοιπίσαν ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, ὡς διου νὰ τελειώσουν τὴν ταινία τους. Εἶχαν ν' ἀνταπαιλοῦσαν ἐναντίον μυρίων δυσκολιῶν καὶ κινδύνων, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ μεγαλειότερος ἦταν ὄχι τὰ θηρία τῆς ζούγκλας, ἀλλὰ ἡ ἐχθρική διάθεσις τῶν ἰθαγενῶν τῆς Ἀφρικῆς.

Ἐποῦτο, ἡ Ἐδβίνα Μπουθ — ἡ Νίνα, ὅπως τὴν λένε χαϊδευτικὰ οἱ γνωστοὶ τῆς — ἔμεινε δέκα ὀλόκληρους ἡμέρες στὰ βάθη τῆς Ἀφρικανικῆς ζούγκλας, χωρὶς νὰ νοιώσῃ τὴν παραμορφὴ κούρασι.

— Ἀγάπησα πολὺ τὴν Ἀφρικὴ — εἶπε ἡ ξανθομαλλοῦσα καλλιτέχνης στοὺς δημοσιογράφους, ὅταν γύρισε στὸ Χόλλυγουντ. Εἶνε τὸ μεγαλειότερο καὶ ὠραιότερο στυῦτιο τοῦ κόσμου. Κι' ἂν λάβουμε ἄπ' ὄρη μας τὸ μεγάλο ἐνδιαφέρον ποὺ ἄρχισε νὰ δείχνη τελευταία τὸ Κοινὸν γιὰ τὴ μυστηριώδη Ἀφρικὴ, δὲν εἶνε δύσκολο νὰ καταλήξουμε στὸ συμπέρασμα, ὅτι ὅσπερ ἀπὸ λίγο καιρὸ θὰ ὑπάρχουν στὴ μακρὴν αὐτὴ περιφέρεια περισσότεροι σκηνοθέται, παρὰ ἰθαγενεῖς βασιλεῖς!

Ἐλατρεῖο πλέον τὸν ψῆφο τῶν ἀγρίων δέντρων τοῦ δάσους, τὰ τραγοῦδια καὶ τὴ μουσικὴ τῶν ἀγρίων. Ἐπέρασα πολλές νύχτες καθισμένη κοντὰ τους, διπλα στὶς μεγάλες φωτιές ποὺ ἀνάβουν γιὰ νὰ φωτίσουν τὰ σκοτάδια τῶν Ἀφρικανικῶν δάσων.

Μόλις ἀνάψει ἡ φωτιὰ, ἀκούζῃ τὰ ζῶα νὰ τρέχουν δεξιά καὶ ἀριστερὰ τρομαγμένα, ἀκούζῃ νὰ κρουπτοῖν κάτου. Χιλιάδες φειδια παίζουν τὸ κρουπτοῦλι ἀνάμεσα στὰ κλαδιὰ τῶν δέντρων καὶ στοὺς κοσσούς. Τὸ γλαρὸ ἀρωματισμένο ἀεράκι τῆς νύχτας, μεταφέρει στὰ φτερά τοῦ μακρονόου καὶ παράξενους ἀντίλαλους.

Κι' ὅσπερα, ἡ μονότονη μουσικὴ τῶν τῶν—τάμ, σὲ κάνει νὰ τὰ ξεχνᾶς ὅλα. Σὲ μεθᾶ σὰν ναρκωτικὸ, καὶ σὲ ἄμα ἀκόμα, ὅταν εἶμαι μόνη, ξανακούω τὴ μουσικὴ αὐτὴ καὶ ἡ ἀνάμνησις τῆς μὲ μεταφέρει στὴν καρδιά τῆς μεγαλοπρεποῦς Ἀφρικανικῆς ζούγκλας.

Ὁ τρόπος τῆς ζωῆς τῶν ἰθαγενῶν τῆς Ἀφρικῆς μ' ἐνδιαφέρει ἐξαιρετικὰ — συνέχισε ἡ Ἐδβίνα Μπουθ. Ἡ ὑπομονὴ τους καὶ ἡ ἐγκαρτέρησις τους στὸ πεπορωμένο εἶνε ἀνεξάντλητη. Ἀπὸ αὐτῆς τῆς ἀπόψεως δὲν διαφέρουν διόλου ἀπὸ τὰ ζῶα. Ἐνῶ ζοῦν περιτριγυρισμένοι ἀπὸ ἕνα σφοδρὸ κινδύνου — ἀπὸ τὴς μύγες τσέ—τσέ, τῶν ὁποίων τὸ κέντημα ἐπαφέρει τὸν θάνατο, ἀπ' τοὺς τρομεροὺς πυρετοὺς κι' ἀπὸ τὰ θηρία τῆς ζούγκλας — ἡ φυσικογνωμία τους ἐκπράξεται ἀπόλυτη γαλήνη κι' ἐμπιστοσύνη, ποὺ τὴν μεταδίδουν καὶ στὸ διπλανὸ τους.

Ἐμεῖς ποὺ τρομάζουμε, ὅταν ἀκούσουμε κάποιον νὰ φταρνίζετα διπλα μας, ἔχουμε νὰ διδαχθοῦμε πολλὰ ἀπ' τοὺς γενναῖοκαρδους αὐτοὺς ἀνθρώπους.

Μὰ καὶ τὰ ζῶα τῆς Ἀφρικῆς εἶνε ἐξίσου ἐνδιαφέροντα μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Πολλὲς φορὲς μᾶς πλησίαζαν καὶ μᾶς κῦτταζαν μὲ περιέργεια, χωρὶς νὰ μᾶς περάξουν.

Ἐνα ἀπόγευμα, ἐνῶ γυρίζαμε μιὰ σηνὴ τοῦ φιλμ σ' ἕνα μονοπάτι, παρουσιάστηκαν ξαφνικὰ διὸ μεγαλοπρεπὴ λιοντάρια. Μερικοὶ κινητοὶ ποὺ βρισκόντουσαν ἐκεῖ κοντὰ μᾶς, μᾶς συμβούλεψαν νὰ προσπονηθοῦμε ὅτι δὲν τὰ εἶδαμε. Ἡ συμβουλὴ αὐτὴ ἦταν σοφὴ. Τὰ λιοντάρια κἀθησαν ἀπὸ πίσω μας, ἤσυχα καὶ φρόνμα, σὰν σκυλιάα! Τὸ ἕνα μάλισα ἀπ' αὐτὰ μσόκλιε τὸ δεξὶ του μάτι καὶ φανόνταν σὰν νὰ χαμογέλοσε εἰρωνικὰ, κοροιδεύοντάς μας!...»

